

[Anker Lau.]

vikling i den af mig og mit parti ønskede retning.

Såvidt jeg har forstået, er det tanken at udvide liberaliseringen omkring 1. april, men her er der dog en enkelt ting, som jeg gerne vil gøre opmærksom på, idet jeg henviser til, hvad jeg tidligere har sagt. Det er de 51 pct.s liberalisering af bearbejdede varer, hvori deponeringsordningerne er medregnet. Jeg vil gerne her minde om de udtalelser, som jeg fremkom med i efteråret ved finanslovdebatten, hvor jeg opfordrede til at afvikle deponeringsordningerne. Jeg tror virkelig, at de efterhånden er overflødige. De har gjort deres virkning, og jeg tror, de kan afvikles, og jeg tror også, det vil være muligt at finde en fornuftig form for denne afvikling, så man ikke træder betydelige interesser for nær, og så opnår vi oven i købet, at vi får det anerkendt i Paris som liberalisering. Det er med interesse, og jeg kan sige med forventning, at mit parti venter regeringens initiativ på disse områder, og vi håber også, at vor indsats i Paris vil være aktiv og positiv, ikke mindst hvor det drejer sig om liberalisering af landbrugsvarerne, for det er jo indlysende for os alle, hvilken betydning det ville have, hvis man virkelig kunne få landbrugsvarerne liberaliseret indenfor OEEC-samarbejdet.

I det hele taget lægger vi overordentlig stor vægt på en udvikling af det europæiske økonomiske samarbejde, som jo dog til syvende og sidst er Marshallplanens og liberaliseringens endelige mål. Det store, friest mulige marked med udnyttelse af kapaciteten der, hvor produktionen har de bedste naturlige forudsætninger, det er det, der er målet for hele denne udvikling; og vi ser med dyb beklagelse på, at mange små ting rundt omkring ved møder og konferencer stadigvæk synes at lægge sig hindrende i vejen for en udvikling, som alle staternes ledende mænd vist dog forøvrigt anser for et fremskridt. Ethvert fremskridt kræver naturligvis sine ofre, og ethvert fremskridt kan kvæles af egoistisk snæversyn og særinteresser. Vi behøver blot at tænke på de vanskeligheder, som det nordiske økonomiske og erhvervsmæssige samarbejde til tider er ude for; i alle landene sidder der erhvervsgrupper, som er bange for konkurrencen fra de andre lande, og så sker der ikke noget, selvom vi alle kan se det fremskridt, der ville ligge i, at netop denne udvikling blev fremmet. Det samme gælder i forholdet mellem de europæiske lande. Til trods for at det anerkendes som et stort fremskridt at nå samarbejdets mål, findes der dog folk rundt

omkring, også hos os, som er optaget af at varetage deres egne små interesser. Det ene land vil beskytte sit landbrug, det andet sin vinproduktion, det tredje sin industri; på alle områder er der interesser, der skal beskyttes; der er altid et eller andet, der skal beskyttes. Men det er netop samarbejdets formål, at al denne beskyttelse af erhvervsinteresser skal høre op og erstattes med kapacitetsudnyttelse og handel på det store, frie marked, der kan skabes i Vesteuropa. Det er den store tanke, der ligger bag det hele. Vi er nok kun et lille land med en begrænset indflydelse, men eksemplets magt er sommetider stor, og vort ord i rette tid og på rette sted vil også nok kunne få en vis betydning for udviklingen i den retning, jeg har nævnt. Jeg ved, at den høje regering har stor interesse for dette område, og jeg håber, at den høje regering vil tage et dristigt initiativ også her og lægge sit lod i vægtskålen for den udvikling både her i Norden og i det øvrige Europa, som er målet for alle de bestræbelser, vi deltager i.

Jeg skal med disse ord anbefale en velvillig og hurtig behandling af det foreliggende lovforslag.

Weikop: Det er i og for sig med en vis beklagelse, at man stadigvæk må forlænge vareforsyningsloven, i hvert fald forlænge den i dens nuværende skikkelse; men som det allerede er sagt, tvinger jo de ydre omstændigheder os dertil. Handelsministeren sagde jo også, at forholdene på råvaremarkedet, forsåvidt angår visse råvarer, stadigvæk er noget usikre, og at der derfor også stadigvæk må være en vis mulighed for at foretage absolut påkrævede reguleringer.

I vareforsyningsloven var der for år tilbage, således som det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde, mere vidtgående bemyndigelser end den, der nu er i loven. Nu er det jo således, at bemyndigelsen alene giver ministeren beføjelse til at foretage indgreb som følge af international vareknaphed. Denne bemyndigelse ønsker den højtærede minister fremdeles, og det må jo desværre erkendes, at den er nødvendig, men man kan måske sige, at det i nogen grad har været tilfredsstillende, at en sådan bemyndigelse har vist sig at være tilstrækkelig her i det sidste år; det var der jo nogen tvivl om for et års tid siden. Det er altså ikke muligt for ministeren af andre grunde end international vareknaphed at gribe ind, og der er derved afstukket en snæver grænse for ministerens bemyndigelse. Men jeg vil, som jeg allerede har sagt, tilføje, at jeg finder det rigtigt, at den højtærede minister får